

TO BLOG

25/04/2021 06:55 EEST | Updated 25/04/2021 06:55 EEST

Η Μετοχή μας στην Ευρώπη και Διεθνώς: Με Ελληνική Πολιτισμική Ταυτότητα

Το «όραμα» μας ας είναι να αναστήσουμε την πολιτισμική μας ταυτότητα, την «Ελληνικότητα».

- Θεόδωρος Σταματόπουλος Καθηγητής Οικονομικής στο Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής

PETROS GIANNAKOURIS VIA GETTY IMAGES

Για να συνεχίσουμε να υπάρχουμε ως Ελλάδα πρέπει αναγκαστικά να υπερβούμε την σύγκρουση «κράτους» - «έθνους», που εδώ και 200 χρόνια από την Επανάσταση του 1821 μας διχάζει, και να ξαναγίνουμε Έλληνες ανακαλύπτοντας μόνοι μας (όχι με εισαγόμενη «γνώση») την Πατρίδα-Πολιτισμό μας, «της Ανθρωπιάς και του Φιλότιμου».

Ας φτιάξουμε επιτέλους, έστω ευρωπαϊκής μορφής «κράτος», αφού δεν καταφέραμε την Μεγάλη Ιδέα της αναστήλωσης της Ανατ. Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και των αυτοδιαχειριζόμενων Κοινών ή αργότερα Κοινοτήτων (βλ. Ελύτη «Τα δημόσια κι ιδιωτικά» ... *Τί σταμάτησε αυτά τὰ κινήματα ψυχῆς ποὺ ἀξιώθηκαν κι ἔφτασαν ὡς τὶς κοινότητες; Ποιὸς καπάκωσε μιὰ τέτοιου εἴδους ἀρετῆ, ποὺ μποροῦσε μιὰ μέρα νὰ μᾶς ὀδηγήσει σ' ἓνα ἰδιότυπο, κομμένο στὰ μέτρα τῆς χώρας πολίτευμα; Ὅπου τὸ κοινὸν αἴσθημα νὰ συμπίπτει μὲ κείνο τῶν ἀρίστων. Τί ἔγινε ἡ φύση ποὺ μαντεύουμε ἀλλὰ δὲν τῆ βλέπουμε; ὁ ἀέρας ποὺ ἀκοῦμε ἀλλὰ δὲν τὸν εἰσπνέουμε; ...).*

Το «**όραμα**» μας ας είναι να αναστήσουμε την πολιτισμική μας ταυτότητα, την «**Ελληνικότητα**». Αυτό είναι το επίκαιρο **μήνυμα** του 200ου εορτασμού της επανάστασης του 1821 που έγινε για την Ελευθερία (από την οθωμανική κατοχή), την Πόλι (πρωτεύουσα, αλλά κυρίως τον τρόπο οργάνωσης της συλλογικότητάς μας) και την Αγία Σοφία (τα ιερά μας, την μεταφυσική πάντοτε στόχευση των Ελλήνων).

Η **Ελληνικότητα** ως *ιδιοπροσωπεία*, σίγουρα μπορεί να μας εμπνεύσει ενώ είναι πλέον **υπαρξιακή ανάγκη**, πρωτίστως για την κοινωνική μας συνοχή. Επιβάλλεται να είναι στόχος όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και στην **Ομογένειά μας** παγκοσμίως, η οποία μας είναι σήμερα απαραίτητη περισσότερο από ποτέ!

Πρέπει να της αποδοθεί η ευθύνη του εκλέγειν και εκλέγεσθαι, για να βοηθήσει την Πατρίδα όπως οι άλλοτε «Φιλικοί και Διανοούμενοι ή Έμποροι».

Όλοι έχουμε την **ευθύνη προάσπισης της Πατρίδας-Πολιτισμού μας**, κατά το «*Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ Πάτρης*».

Κι αν ορισμένοι από εμάς δεν αναγνωρίζουν την υπεράσπιση της Πατρίδας ως «ευθύνη», δρώντας χρησιμοθηρικά, επιδιώκοντας μόνο το «συμφέρον» τους, ας «συν-χωρέσουμε αλλήλους» για να σωθεί η Πατρίδα.

Ακόμα κι αν, πρόσκαιρα επιθυμούν να την «πωλούν» ως εμπόρευμα-τουριστικό, σίγουρα θα αναγνωρίσουν στην συνέχεια, ότι μπορούν να «ωφεληθούν» πολλαπλάσια, προσφέροντας στην οικουμένη, τις αρχές κι αξίες που απεμπολούμε εν υπνώσει, κι ειδικά αν τις ξανα-ανακαλύπταμε ΕΜΕΙΣ ως Έλληνες, ώστε να τις μεταδίδουμε με πίστη στους απ' όπου γης «περιηγητές» που μας επισκέπτονται.

Δεν έχουμε ανάγκη «τουριστών», αλλά «περιηγητών» που αναζητούν άλλους τρόπους ανθρωπίνης ζωής.

Η Πατρίδα-Πολιτισμός μας είναι το «παράδειγμα» που πολλοί σε όλον τον κόσμο ψάχνουν για να «σωθούν»...

Για παράδειγμα (επειδή είμαι οικονομολόγος) η έννοια «Οικο-νομία» στην Ελληνική Γλώσσα, η οποία σημαίνει «... *κατανομή ευθυνών μεταξύ των Πολιτών ώστε να γίνει Ανθρώπινη η κοινή συμβίωση στην Πόλι...*», θα μπορούσε να εμπνεύσει τους λαούς ενάντια στην λοιμική των χρηματαγορών -τελευταίο ολοκληρωτισμό- που καταδυναστεύει την ανθρωπότητα.

Ας ψάξουμε τί μας ενώνει, κι ας δούμε το «ποτήρι μισο-γεμάτο». **Τέλος ο διχασμός**, εφόσον θέλουμε με κοινό (βλ. ανιδιοτελή) νου, να υπάρχουμε ως Έλληνες στην Ελλάδα, Πατρίδα-Πολιτισμό μας, κι από εδώ στην Οικουμένη.

Στην Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ) όλοι οι εταίροι μας όχι μόνο επικαλούνται την αντίστοιχη σεβαστή δική τους ταυτότητα, αλλά εξαιτίας της καταψήφισαν (την εισήγηση για ευρωπαϊκό σύνταγμα) και την Ομοσπονδοποίηση της ΕΕ.

Η Ελληνικότητα, είναι προϋπόθεση όχι μόνο της διάσωσης του ιδιαίτερου «κοινωνιοκεντρικού Ελληνικού» πολιτισμού (στον αντίποδα του «νεωτερικού-ατομοκεντρικού» που κυριαρχεί σήμερα παγκοσμίως), αλλά ακόμα και της απλής οικονομικής επιβίωσής μας, αφού βάσει αυτής, **μόνο ενωμένοι πάλι ως Έλληνες**, μπορεί να καταφέρουμε να ελευθερώσουμε την Πατρίδα από την οικονομική κατοχή με τα μη-βιώσιμα χρέη μας.

Ο Πλούτος της άπειρη αξία, συνήθως άγραφη-προφορική ιστορία παραδόσεων, παντρειά του Λόγου με τον Μύθο (Α.Καμύ).

Έτσι, από την μια πλευρά, είναι ο πρώτος Δάσκαλος μας ο Όμηρος, ο οποίος μας έμαθε τα ανθρωπολογικά πρότυπα του Αχιλλέα για τα Κοινά, και του Οδυσσέα για τον στόχο της επιστροφής στην Πατρίδα, μετά από την ανθρώπινη περιπέτεια της ζωής μας στον κόσμο.

Ειδικά για τον Αχιλλέα μας λέει «... **μετοχή στα Κοινά με Φιλότητα, στην βάση της Ελευθερίας, Ισότητας, Δικαιοσύνης. Ασέβεια απέναντι στην ιδιοτελή εξουσία. Δικαίωμα αποχής από τα Κοινά, αν η συλλογική αρχή με υποβιβάζει από ίσο σε υπήκοο...**» (ενδεικτικά Ζιάκας, 2012). Από την άλλη πλευρά, είναι η αναντίρρητη γεωπολιτική ανάγκη μας να συμ-μετέχουμε στην Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ) κι ειδικά στην Ευρωζώνη (ΕΖ).

Αλλά πώς να συμμετέχουμε; Φυσικά με βάση το πρότυπο του Αχιλλέα, δηλ. με την **Ελληνική Ταυτότητα-Πολιτισμό μας**, με άλλα λόγια με το όνομά μας.

Δυστυχώς το απεμπλοεί η πλειονότητα των ψευδο-αντιπροσώπων μας, χαμένοι οι ταλαίπωροι στον σχετικισμό της γνώσης και της ηθικής, που παράγει μηδενισμό. Δεν πειράζει θα τους μεταπείσουμε, ενωμένοι ως Έλληνες πλέον, όχι όπως τότε που φυλακίσαμε τον Κολοκοτρώνη, ή «σκοτώσαμε» τον Καποδίστρια...

Διαπίστωσαν εξάλλου οι α-πρόσωποι «πολιτευτές» μας, την πίστη του λαού για την Ελληνικότητα, στην «έκπληξη» των δημοψηφισμάτων του 2004 και του 2015.

Για την συντριπτική πλειονότητα των Ελλήνων, έστω κι ασυνείδητα νομίζω, είναι ύψιστη Τιμή και Ευθύνη που κομίζουμε το όνομα «Έλληνας», παρά το γεγονός ότι δεν καταφέραμε ακόμη να φτιάξουμε το «κράτος» (αν και δεν είναι πολλά τα 200 χρόνια, Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία κά, έκαναν πολύ παραπάνω)... σκεφτείτε να το καταφέρουν τα παιδιά μας...

Κι επειδή το πρότυπο του «Αχιλλέα» ίσως είναι δυσνόητο, αφού ο «τρόπος» μας είναι σε «έκλειψη», ας επιμείνουμε λίγο παραπάνω σε αυτόν.

Ο Ελληνικός τρόπος (Πολιτισμός) καταρχήν, αναφέρεται στο πεδίο της Ύπαρξης κι όχι απλώς της συμπεριφοράς· στην «Πόλι», ως αυτοδιαχειριζόμενη κοινότητα, δηλ. «*άλλος τρόπος συλλογικότητας ομόλογος θεσμικά και λειτουργικά του Αληθούς*», κι όχι στο κοινωνικό συμβόλαιο βάσει της χρείας· στην Πολιτική ως αθλήματος αληθείας (κατόρθωμα να «αληθεύει ο βίος») κι όχι των politics· στον Πολίτη (βλ. Αχιλλέας) κι όχι στον υπήκοο· στην προτεραιότητα της Α-λήθειας, ως εκείνου που δεν κρύβεται αλλά φαίνεται, φωτίζει, μένει και μετά από εμάς, κι επομένως αθανατίζει, κι όχι στην χρησιμοθηρία· στην Κοινωνία των Σχέσεων κι όχι των χρήσεων· στην Κριτική σκέψη ως ανάγκης και τρόπου να δια-κρίνουμε το ορθό ή το αληθές από το λάθος ή το ψέμα, με Κριτήριο όμως, τον «ξυνό λόγο» (κατά τον νού όλων, δηλ. κοινό, λόγο-τρόπο της ύπαρξης και συν-ύπαρξης, «*Αληθεύουμε όταν κοινωνούμε, ψευδόμεθα όταν ιδιάζουμε*», κατά τον Ηράκλειτο) ή την Κοινωνούμενη Εμπειρία (η οποία καταξιώνει την Ελληνική μέθοδο της γνώσεως, τον Αποφατισμό, δηλ. την συνείδηση ότι δεν ταυτίζεται η κατανόηση των σημαινόντων-λέξεων, με την γνώση των σημαινομένων-νοημάτων), κι όχι την ωφελιμιστική αποτελεσματικότητα.

Αργότερα **με τον εκχριστιανισμό μας, αν και άλλαξε η οντολογία μας** (τί θεωρούμε «αληθινό» = πώς ορίζουμε τον τρόπο ύπαρξης του αληθινά υπαρκτού), **εντούτοις, δεν άλλαξε το Κριτήριο της αλήθειας** της γνώσης και της ύπαρξης (γνωσιολογία) μας, **κι επομένως ο Πολιτισμός μας.**

Παρέμεινε το Ελληνικό κριτήριο «*της εμπειρικής-κοινωνικής μετοχής*» στην γνώση και ύπαρξη, κι ο αποφατισμός ως μέθοδος, τότε με την εκκλησία του δήμου στην Λογικότητα του κόσμου, έπειτα με την εκκλησία των πιστών-αδελφών (ως κατόρθωμα κι όχι δεδομένο) στην Ελευθερία της Αγάπης, ως αιτιώδους αρχής των υπαρκτών (ενδεικτικά Γιανναράς, 2013 & 2016).

Μετέχουμε λοιπόν στην ΕΕ ή Εζ με την Ελληνικότητά μας, όπως οι Ιταλοί με την Ιταλικότητά τους, οι Γάλλοι με την Γαλλικότητά τους κ.ό.κ. **Μόνο αυτούς που έχουν «λόγο με ταυτότητα» σέβονται όπου γης!**

Εμείς επιπλέον έχουμε και... Μύθο! Κι αλλοίμονο να μην είμαι υπερήφανος για τα Ελληνικά άλματα στον παγκόσμιο Ανθρώπινο Πολιτισμό, αυτά της Πόλεως (άμεση δημοκρατία κι όχι αντιπροσωπευτική) και της Κριτικής Σκέψεως με το ιδιαίτερο Κριτήριο της εμπειρικά κοινωνούμενης αλήθειας.

Ας σημειωθεί τέλος το αυτονόητο, ότι δεν υπάρχει ανώτερος και κατώτερος πολιτισμός αφού αφορούν διαφορές ποιότητων.

Στην ιεράρχηση των αναγκών τους (πολιτισμός) έχουν πρώτη την «χρησιμότητα», ενώ εμείς ή οι κάποτε Έλληνες τέλος πάντων, «*να αληθεύει ο βίος*» (στο πεδίο της Πόλεως κι όχι του οίκου -ιδιωτείας- όπου αναφερόμαστε σε «*ζωή*», η οποία είναι πάντα δευτερεύουσα).

Δεν είναι αφέλεια, οι παραπάνω διακρίσεις να λέγονται διεθνώς αφού παντού οι άνθρωποι ψάχνουν να ζήσουν «ανθρώπινα» την μια και μοναδική επί γης ζωή τους.

Επομένως, είναι ανθρώπινες ανάγκες οι Ελληνικές αξίες, ήθη κι έθιμα παραδόσεις, δηλ. εναλλακτικός Πολιτισμός, με τον οποίο απαιτείται τουλάχιστον εμείς ως Έλληνες να μετέχουμε του διεθνούς γίγνεσθαι.